

בת עין

פנינים יקרים מתורתו של הרה"ק ר' אברהם דוב מאווריש בן הרה"ק ר' דוד זיע"א בעמח"ס הקדוש "בת עין" - גלב"ע י"ב כסלו תר"א

פרשת

במדבר - שבועות - נשא

הרה"נ	מיצ"ש	ר"ת
18:56	20:18	20:54
19:11	20:21	20:51
19:05	20:19	20:53
19:04	20:22	20:52
19:11	20:21	20:51

גליין 126

בגדל מעלת הלימוד בספה"ק בת עין

משך כל הדורות לא מש הספר הקדוש 'בת עין' מעל שולחן מלכים - מאן מלכי רבנן, צדיקי הדורות. וכמו שמביא הרה"ק מטהאש זיע"ע בספרו "עבודת עבודה" (עמ' מ"ט): "כ"ק אאמור" זיע"ע היה לומד בקביעות בספרו הקדוש 'בת עין' בכל יום שבת קודש בבוקר קודם התפילה. וגם כדאי ללמוד הרבה בספרו הקדוש, כי הספר מלא הארות והדרכות האין לזכות ליראת ה' בלב אמת וכיצד לקנות מידות טובות ובפרט מדת הענוה ושפלות הרוח. ויש כח מיוחד להתעורר על ידי לימוד ספרו הקדוש, כי כידוע לא הניח המחבר בנים אחריו ל"ע, על כן מפני שלא הוריש כחו ודרכו על ידי בניו הורישו על ידי תורתו שבספרו הקדוש".

דרוש מרבינו זיע"ע לחג השבועות

- עמידת ישראל בהר סיני וצורך כפייתם לקבלת התורה -

והנה בחינת שחורה הוא בחינת גבורה, ולבנה הוא בחינת חסד, וזהו שהתורה ניתנה אש שחורה על גבי אש לבנה, היינו אש שחורה שמרמו על בחינת גבורה, מרמו על בחינת לא תעשה, היה על גבי אש לבנה שמרמו על בחינת חסד בחינת מצות עשה, היינו שמקודם צריך ליהרר מלעבוד על מצוות לא תעשה במחשבה דיבור ומעשה, ואח"כ יוכל לקיים מצוות עשה להמשיך הקדושה עליונה עליו. והנה מצוות עשה נקרא עשייה, ומצוות לא תעשה נקרא שמיעה, ששומע ומקיים מצוות ה', אבל אינו עושה כלל.

והנה מי שמקיים מצוות עשה וממשיך על עצמו קדושה עליונה, זה הבחינת קדושה שממשיך עליו הוא יותר במעלה מהשראת הקדושה שהייתה שורה על הר סיני בעת קבלת התורה, והסברא נותנת כן, שהשראת הקדושה שעל הר סיני היה עיקר המכוון בשביל ישראל עם קדוש שיקיימו מצוות עשה וימשיכו עליהם קדושה עליונה, על כן מסתמא זה יותר במעלה מקדושת הר סיני שהוא רק הכנה לקדושה זו של קיום המצוות. ומי שאינו מקיים מצוות עשה ואינו עובר על לא תעשה, זה הבחינה הוא למטה מבחינת קדושת הר סיני, שעל הר סיני היה על כל פנים בחינת קדושה, וזה האדם אין עליו שום קדושה כלל, רק שאינו פוגם בקדושה עליונה.

והנה כשישראל יצאו ממצרים מקום הטומאה, נכספה וגם כלתה נפשם לבחינת המשכת הקדושה העליונה על גופם ונפשם על ידי קיום מצוות עשה, להיות בבחינה גדולה למעלה יותר מקדושת הר סיני, וזהו שקדמה עשייה שהוא מצוות עשה, לשמיעה שהוא מצוות לא תעשה.

ואינו באפשרי לקיים מצוות ה' קודם שמטהר גופו ונפשו בשמירה כפולה ומכופלת מלעבור על מצוות לא תעשה במחשבה דיבור ומעשה, וצריך להיות מתחילה למטה מבחינת הר סיני [כלומר להישמר מלעבור על מצוות ל"ת], ואח"כ יוכל לבוא לבחינה של מעלה מבחינת הר סיני.

וזהו בשעה שישראל עמדו להיות בבחינת על הר סיני היו יותר במעלה מהר סיני, שתיכף ומיד פסקה זוהמתו, אע"פ שאי אפשר בתחילה לבוא תיכף להמשכת הקדושה, אעפ"כ פסקה זוהמתו. אבל האמת היה ויתייצבו בתחתית ההר, שכפה עליהם ההר כגיגית, להיות בתחילה בבחינת למטה מהר סיני, להיות זהירין תחילה בשמ"ה לא תעשה במחשבה דיבור ומעשה, ואח"כ יכולים לקיים רמ"ח מצוות עשה כדי להמשיך קדושה עליונה.

ולפי זה ניחא מה שכפה עליהם הר כגיגית, הלוא אמרו נעשה ונשמע. אדרבה מחמת שאמרו נעשה ונשמע, ורצו להקדים עשייה לשמיעה, בחינת מצוות עשה לבחינת מצוות לא תעשה, והיה רצונם להיות ביותר מעלה מהר סיני, לכך כפה עליהם, היינו להיות מתחילה בבחינת למטה מהר סיני, ומזה יוכלו לבוא לבחינת קיום מצוות עשה, המשכת הקדושה עליונה. יהי רצון שנזכה לזה, אמן, כן יהי רצון.

ויוצא משה את העם וגו' ויתיצבו בתחתית ההר (שמות י"ט, י"ז). ואיתא בגמרא (שבת פ"ח.) מלמד שכפה עליהם הר כגיגית ואמר להם וכו'. ואיתא עוד בגמרא (שבת קמ"ו.) בשעה שעמדו ישראל על הר סיני פסקה זוהמתו. ולכאורה הדברים נראים כסותרין זה את זה, שבתחילה משמע שישראל עמדו תחת ההר, ואח"כ משמע שעמדו על ההר. וגם קשה קושיית התוספות (שם פ"ח. ד"ה כפה) למה הוצרך הקב"ה לכפות עליהם הר כגיגית, הלוא אמרו מקודם נעשה ונשמע. גם מה שאמרו חז"ל (שם) שקדמה עשייה לשמיעה, אינו מובן, איך אפשר להקדים עשייה לשמיעה.

ולבאר כל זה, נקדים לפרש מה דאיתא בגמרא (ירושלמי שקלים פ"ו ה"א) על פסוק (דברים ל"ג. ב') 'מימינו אש דת למו', שהתורה נתנה אש שחורה על גבי אש לבנה, ואינו מובן לכאורה ע"פ פשוטן של דברים.

ונוכל לומר בדרך זה, דהנה יש ב' בחינות במצוות התורה, היינו מצוות עשה ומצוות לא תעשה, והנה קיום מצוות עשה נמשך מבחינת אהבה, מחמת שאוהב את הבורא ב"ה עושה רצונו יתברך. ומצוות לא תעשה נמשך מבחינת היראה, שירא לעבור על רצונו יתברך. והנה בחינת אהבה הוא בחינת חסד (תיקור' הקדמה ה'), ובחינת יראה הוא בחינת גבורה (שם י:). והנה איתא בזה"ק (ח"א מ"ח:) אורייתא מגבורה נפקת, וכת"ב (משלי ל"א, כ"ח) 'ותורת חסד על לשונה' [ומזה קשה לכאורה על דברי הזה"ק, שמשמע שהתורה אינה בחינת גבורה. ועיין בזה"ק (ח"ג ר"נ.) ברעיא מהימנא] שיישב לחלק בין תורה שבכתב שהיא בחינת גבורה, לבין תורה שבע"פ ששורשה בחסד]. ונוכל לומר שזה קאי על מצוות עשה שהוא בחינת חסד, והזה"ק [שהתורה בבחינת גבורה] קאי על מצוות לא תעשה שהוא בחינת גבורה.

והנה קיום מצוות עשה הוא בחינת המשכת קדושה, היינו כשיקיים מצוה אחת ממצוות ה' ממשיך עליו קדושה עליונה, וכשעובר ח"ו על מצוות לא תעשה פוגם ח"ו בקדושה עליונה. וזה הכלל, שאין באפשרי לקיים שום מצוה ממצוות ה' כדי להמשיך קדושה עליונה על גופו, אם לא שנוהר מתחילה שלא לעבור על רצונו יתברך במחשבה דיבור ומעשה. והסברא נותנת כן, שהאיד אפשר להמשיך עליו הקדושה עליונה בעוד שנפגם ח"ו הקדושה ע"י מחשבה דיבור ומעשה.

[ז"ל רבינו זיע"ע בפרשת ויקהל ויקהל פקודי (ע"פ ובצלאל בן אורי): הנה עיקר עבודת האדם להיות בחינת מרכבה לשכינה, שיהיה גופו מוכן לקבל שכינתו יתברך, ולימד אותו דוד המלך ע"ה ואמר (תהלים ל"ד, י"ג-ט"ו) 'מי האיש החפץ חיים וגו' נצור לשונך מרע וגו' עיני ה' אל צדיקים וגו', שתחילת הכל צריך האדם לתקן את גופו וכל אבריו שלא יהיה בהם שום פגם וכו', ואח"כ יעשה טוב', לקדש את עצמו ואבריו במצוות ה' יתברך, ובוה יהיה גופו וכל אבריו מוכנים להיות כלי קודש, שיוכלו לקבל בתוכם שכינתו יתברך להיות עיני ה' אל צדיקים, אבל אם לא יתקן את עצמו תחילה היכן יכנס בהם אור ה' הקדוש].

הוצאת הגליין והפצתו מוקדש

לתורם הנדיב הי"ו יהי רצון שבוכות הצדיק זיע"ע יזכו הוריו שיחייו, לרפוש ובריאות איתנה וישועות מעל הטבע. וכן רפוש ובריאות איתנה לו ולכל משפחתו. נתת יהודי מכל משפחתו, וזיווגים הגונים לכל יוצאי חלציו, וסייעתא דשמיא והצלחה בכל אשר יפנה.

לרפואה שלימה ובריאות איתנה וישועות מעל הטבע לדוד גרשון בן זבבה ולר' שלמה אליעזר בן גיטל מלכה ולזהבה בת מלכה ולשולמית בת פרחא ולחנה בלומה בת צילה בתושח"י

לעילוי נשמת הבחור היקר דוד ז"ל בן רגיד רגינה ת.נ.צ.ב.ה. לעילוי נשמת הר"ר שרגא פייבל זצ"ל בן ר' שלמה צבי פאלק ת.נ.צ.ב.ה.

